

LBRIS

We know
books

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE POEZIE

Cartea zilelor care n-au fost

MIHAI
FIRICĂ

Nașterea poemului	5
Inima mea va veni după mine cândva	8
Dincolo de țărnișă	10
În orașul alb cu haine gri	11
Cartea pe care o rescriu în fiecare zi	12
Vântul orb	16
Cyraunis	17
Lăcusta timpului nu va căuta umbra ta	18
I-au spus morții să stea la marginea orașului	19
Coroana de spini	20
Fiara	21
Purgatoriul învinșilor	23
La Plecare. Scriu asta în cele din urmă	25
Underground. Iisus nu va mai trece pe aici	28
După ziua a șaptea	29
Scriu și rescriu poemul despre tine	32
Ziua a opta	34
Adevărul e ca un șarpe	36
Nici apă, nici glas, nici înger	38
Cărți nescrise	40
Destrămarea	42

Cu țara la purtător, partea nevăzută	44
De mâine voi merge drept	46
Grădina cu oameni singuri	48
Lumina de la capătul drumului	49
Cântecul care nu poate fi oprit	50
Stau în ploaie, cu telefonul în mână	51
Mirosul de pâine și ploaie din părul tău	54
Târziu am învățat	58
Numele iubitelor cu păr negru	61
Scrisoare pentru cei rămași	62
Războiul cel de toate zilele	65
Rugă	70
Despre poezie	74

Editura Cartea Românească este o marcă a Uniunii Scriitorilor din România, administrată de Grupul Editorial ART.
© Grupul Editorial ART, 2026, pentru prezenta ediție

Coordonator colecție: Călin Vlășie
Redactor: Alina Neculachi
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Copertă: Amalia Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FIRICĂ, MIHAI

Cartea zilelor care n-au fost / Mihai Firică. - București: Cartea Românească, 2026

ISBN 978-973-23-3463-8
821.135.1

Nașterea poemului

Înainte de a mi se așeza cumiști
pe coala albă pe care îmi odihnesc fruntea,
cuvintele adulmecă în direcția mea
ca niște cățeluși cu boturile umede.

A venit o străină care plângea întruna,
spunea că este mama mea.

A întins la uscat, pe o ață foarte subțire,
file pe care cândva am vrut să scriu ceva,
abia se mai vedeau câteva litere.

Străina mi-a așezat sub picioare un covoraș de cerneală.

Nu era mama mea, ci semăna cu iubita de care
m-am despărțit la marginea gropii,

într-un cimitir cu toate mormintele goale;

sprijinindu-și bărbia de umărul meu,
mi-a șoptit fără să își miște buzele:

„Hai, scrie-mi un poem ca pentru mama ta –
pentru fiecare străină să-ți lași obrazul pe coala albă
să se imprime ca un poem cu gură, nas și privire.

Scrie un vers și pentru tatăl tău,

prefă-te că este aici, lângă mine,

rezemat de un scaun

din care răsar câteva crenguțe de brad.“

Mi-am apropiat ochii de ochiul său stâng enorm,
 părea o cupolă de sticlă așezată peste oraș,
 am intrat ca într-o cetate care se predă
 unde poți auzi strigătele de bucurie ale învinșilor.
 În interiorul femeii era primăvară,
 am mers pe alei pietruite,
 prin văi străbătute de firișoare de apă
 care își schimbau culoarea,
 când roșu-aprins, când albastru-turcoaz,
 apoi am ajuns pe o pajiște întinsă
 cu o puzderie de copii
 care se alergau râzând,
 îmi făceau semne cu mâinile care nu aveau degete.
 Nici glas nu aveau, nu se auzea niciun sunet,
 totul era amuțit ca atunci când îmi îndesam perna pe urechi
 și credeam că va dispărea femeia străină
 care se apropia de mine cu o seringă enormă.
 În joaca lor, copiii rostogoleau căpățâni de miei
 care încă rânjeau,
 pe toată pajiștea erau mici ochiuri de sânge proaspăt
 și blănuri albe.

M-am apropiat de ei și-am strigat,
 dar vocea mea nu s-a auzit,
 sunetul s-a pietrificat și a căzut la picioarele mele
 sub forma unui șarpe de casă.
 Printre copii își făcea loc o femeie
 care înșira pe o ață foarte subțire pieile de miei
 îmbibate cu sânge.

Ea spunea că este sora mea,
 deși nu era sora mea.
 Dintr-odată culorile s-au amestecat
 și am curs ca o lacrimă prin ochiul său stâng.

Femeia dansa în jurul meu
 cu panglici când roșu-aprins, când albastru-turcoaz,
 Mâinile sale se alungeau așa cum nu mai văzusem,
 fluturau prin aer cu gesturi largi, lente,
 se ridicau în văzduh ca un voal negru de mireasă.
 Chipul meu se transforma,
 semănam când cu mama mea,
 când cu iubita mea,
 când cu sora mea,
 dispăruse complet bărbatul,
 eram o străină care plângea și râdea întruna.
 Reușeam cu greu să mă prind de marginea colii
 în timp ce scriam,
 femeia râdea și zicea:
 „Scrie-ți un vers cu ultimele cuvinte,
 facă-se poemul
 precum nou-născutul care iese din pântecul tău,
 așază-l lângă masa ta de scris,
 privește-i chipul,
 pata de cerneală pe care o va face în joacă ești tu.“

Inima mea va veni după mine cândva

Inima mea râde în hohote,
râde inima de întâmplările mele,
viața, moartea și la ce o mai fi găsit ea
să se uite și să râdă până îi dau lacrimile.
Inima mea râde, tot râde, iar râde,
apoi se pune pe plâns.
Doar eu și ea auzim plânsul inimii.
Îmi pune în palmă câte o lacrimă –
„Treci Styxul cu aceasta, îmi zice inima,
și cu blândețe lui Charon să-i spui:
«argintul acesta s-a prelins din suflete golite,
du-ne unde știi,
inima mea va veni după mine cândva,
mai stă o vreme cu umbra mea.»“

Umbla pe dinafară,
dar mă lăsa înăuntru să număr umbrele,
să pun în ordine ceea ce nu trebuie pus în ordine,
se întâmpla prin lume,
rătăcind;
ultimul înger cu limba retezată a vestit:
crucea – ruptă, coroana – vândută,
vasul cu mir a fost spart!

În locul ultimei sărutări,
mușc pământul cu gura umbrei mele
până-i rup toți dinții de diamant –
mi se sfâșie de durere inima furișată în umbra mea.

Tatălui meu, Gabriel

Bătrânul m-a luat de mână și am pășit pe mare.
Așa cum tatăl meu m-a învățat să plutesc,
meditând deasupra valurilor și a fricii,
cei care au străbătut deșertul și grădinile vieții
mi-au adus un cufăr cu aripi decolorate.
Anii stau agățați de cer
acolo unde ești tu de prea mult timp,
călătorind în locul în care am înălțat zmeiele copilăriei.
Poate că bastonul meu va înmuguri
când marea îmi va aduce la țărni numele
și un copil se va juca în nisip
sub privirea tatălui său.

În orașul alb cu haine gri

Ce am avut de spus am spus,
nu mi-am îndesat pietre în gură.
Am animat paginile ziarelor cu poze
zugrăvite cu sânge stors din inimi haine.
Uneori trenul a lovit în plin, risipind bucăți din mine,
carnea zdrențuită a înfrumusețat orașul
ca un trofeu pentru foamea lor.

În orașul alb cu haine gri
refrenul după-amiezelor este acompaniat de flașnetar,
femeile din secolul trecut,
îngândurate,
îmi fac semne cu degetele învăluite în metal:
dâre indescifrabile de cretă la tot pasul
și doar eu știu să le citesc.